

saa vidt det behøves, en fuldstændig Procedure og Bevisførelse vil kunne ske (jfr. §§ 508—509 og 511—512).

Naar den Ordning, hvis Hovedtræk oven for ere fremstillede, sammenholdes med Skiftelovens Regler om Anmeldelsen og Prøvelsen af Fordringer paa Boet (jfr. Skiftelovens §§ 37 og 38), vil det være indlysende, at der efter Udkastet ikke vil kunne blive Spørgsmaal om, at Skifteretten saaledes som hidtil skulde komme til at paa-kende Tvistigheder mellem Boet eller enkelte Arvinger eller Legatarer paa den ene Side og Kreditorer paa den anden Side. Ti hvad enten der er udstedt Proklama eller ikke, maa enhver Kreditor, saafremt han overhovedet vil have Betaling af Boet, nødvendigvis anmelde sin Fordring for Skifteretten, og, hvis Indsigelser fremkomme, maa alle Spørgsmaal om Rigtigheden af de anmeldte Fordringer efter § 503 afgøres ved almindelig Rettergang. Ligeledes maa alle Vindikationspaastande, mod hvilke der paa Skiftet fremkommer Indsigelse, henvises til almindelig Rettergang. En anden Sag er, at Vindikanter, da de ikke rammes af det præklusive Proklama, kunne holde sig helt borte fra Skiftet og senere søge Tingen udleveret af den eller dem, til hvem den paa Skifte er bleven udlagt. Arvinger og Legatarer ere derimod ikke paa samme Maade som Kreditorerne nødsagede til inden et vist Tidspunkt under Boets Behandling at anmelde for Skifteretten, hvad de fordrer sig udlagt af Boet. Vel staar det enhver Arving eller Legatar frit for under Skiftet at fremkomme med bestemt Paastand om, hvad han gør Krav paa, og i Mangel af Enighed vil Spørgsmaalet da blive afgjort under en almindelig Retssag. Men der er lige saa lidt efter Udkastets Bestemmelser som efter den hidtil gældende Ret noget til Hinder for, at en Arving eller Legatar kan indtage en afventende Stilling og henskyde Spørgsmaalet om Tilværelsen og Omfanget af sin Ret til Afgørelse ved den endelige Repartition. Hvis enten han selv eller nogen anden derefter er misfornøjet med den ham ved Repartitionen tillagte Stilling, maa vedkommende forholde sig efter Reglerne i Skiftelovens § 50, 2det Stykke.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal endnu med Hensyn til de enkelte Paragrafer fremhæves følgende:

Naar en paa offentlig Skifte anmeldt Fordring eller et der fremsat Krav med Hensyn til de under Skiftebehandling værende Midler modsiges af nogen af Boets Vedkommende, og det ikke lykkes at til-

vejbringe Forlig, afgør Skifteretten, om paagældende Paastand skal bestrides af Boet, hvilket sidste ogsaa kan besluttes af Skifteretten, naar denne paa Embeds Vegne finder at burde modsætte sig Paastanden, eller om Boet ikke skal optræde som Part, men overlade vedkommende selv at udføre Tvisten. Det afgørende bør herved være, om den fremsatte Fordring eller Paastand er rettet mod Boet som saadant og altsaa, hvis den tages til Følge, vil falde selve Boet til Last. Hvis dette er Tilfældet, bør den i Reglen bestrides af Boet, dersom der er Rimelighed for, at dette kan vinde Sagen, og denne i det hele er af en saadan Beskaffenhed, at en fornuftig Mand under de foreliggende Omstændigheder vilde lade det komme til Proces. Det bør da ikke komme i Betragtning, om nogle af de i Boet interesserede finde for godt at afgive et ligefremt Samtykke til, at Fordringen, for saa vidt den kan falde dem til Last, maa anses for gyldig. Ved en saadan vilkaarlig Indrømmelse bør de ikke kunne tvinge de øvrige interesserede til at føre Processen for egen Regning. Er Paastanden derimod ikke rettet mod Boet, men imod en eller flere enkelte interesserede, f. Eks. naar en Legatar paaastaar Udbetaling af et enkelt Arving paalagt Legat, bør denne Arving, hvis han vil bestride Paastanden, selv udføre Tvisten. Lige saa lidt kan der være Tale om at procedere for Boets Regning, naar der, efter at Skifteretten i Henhold til Intestatarvingernes Begæring har overtaget Boet, senere fremkommer et Testamente, som aldeles udelukker Intestatarvingerne, og der derefter opstaar Tvist mellem disse og de testamentariske Arvinger om Testamentets Gyldighed. Her maa begge Parter foreløbig procedere for egen Regning.

Naar en Paastand eller Fordring er at anse som modsagt fra Boets Side, har Skifteretten snarest muligt herom at underrette den, der har fremsat Paastanden eller anmeldt Fordringen, samt tilkendegive ham, at han maa forfølge sit Krav ved sædvanlig Rettergang mod Boet. Hvis han da ikke inden 4 Uger foretager de fornødne Skridt i saa Henseende (Indlevering af Forligsklage eller Stævning til Berømmelse), bliver Boet at opgøre, som om Paastanden ikke var bleven fremsat, eller Fordringen ikke var bleven anmeldt (§ 503, første Stykke). Hvis den paagældende er en Kreditor, og der har været udstedt Proklama, medfører denne Regel altsaa, at han har tabt sin Ret. I andre Tilfælde (altsaa naar Talen er om Arvinger, Legatarer og